

Ladislav Kadavý

VÁTKA Je VUL

POKUS O DEFINICI PROTESTNÍHO POCHODU

SEDM DNI JSME ŠLI, ZPOČÁTKU NÁS BYLO JEDENÁCT, KE KONCI MNOHEM VÍC, PŘY PĚTATŘICET. SEM DNI OD RÁNA DO NOCI.

BRNO – VELKÉ MEZIRÍČI – JIHLAVA – HAVLICKŮV BROD – ČÁSLAV – KOLÍN – ČESKÝ BROD – PRAHA.

ŘIKAL NÁM ČÍSNIK KDESI CESTOU: ZNÁM TO, SEL JSEM POCHOD SMRTI, FRONTA ZA NÁMI, 400 KILOMETRŮ ZA ČTYŘI DNY, CO JE PROTI TOMU NAŠICH 238 KILOMETRŮ ZA SEM DNI? MÁLO? MNOHO? PROC JSEM VLASTNĚ SEL? Z PRACOVNÍ POVINNOSTI? PROC ŠLO DALŠÍCH DESET LIDÍ? Z HECU, Z PŘESVĚDCENÍ, ZE SPOR-TU, JEN TAK?

CO BYL PROTESTNÍ POCHOD BRNĚNSKÝCH VYSOKOSKOLAKŮ PROTI VALCE VE VIETNAMU? Snad:

- akce atrakce Alenka
- boj babička
- dálka doktor
- Elvis
- filosofie Franta
- hazard hudba heslo Monza
- jablko Jirka
- kopec Karel Klemis
- lék lékařka lidé
- města Milan
- novinář
- oslavy
- potlesk puchýře prezident
- rezoluce rádio
- svět setkání sport sláva
- tiha touha
- úsměv úspěch
- velvyslanectví
- zima zoufalství
- žena

Tohle tedy byl, možná, protestní pochod. A ještě mnohem víc.

MYŠLENKA uspořádat protestní pochod proti válce ve Vietnamu není nová. Vypučela v hlavě Jirky Stanislava už dřív, když ještě dělal v ostravském Suterén-klubu. Teprve letos však s ní našel pochopení v vedení vysokoškolského výboru ČSM v Brně a podařilo se mu získat zájemce. Leč,

uhořel čas zkoušek a „zájemci“ odpadli. V sobotu 3. února přišlo na start jedenáct lidí – čtyři kluci z pátého ročníku VAAZ, tři „lesáci“, dva „jamáci“, jedna středoškolačka – grafička, jeden redaktor Studenta. Povětšinou jsme se neznali. Teprve v Praze, při poslední večeři, jsme si vyměnili adresy a poznali tak svá příjmení. Cestou jsme se oslovovali křestními jmény či přezdívkami. Byli jsme Elvis, Karel, Klemis, doktor, Pepiček, Franta, Monza, Milan, ideový vůdce, Alenka, redaktor. Nepotřebovali jsme příjmení k seznámení. I tak se nám dobře zpívaly písně sprosté, časové, budovatelské. I tak se nám dobře mávalo, řvalo, nadávalo, anekdotovalo. I tak se nám šlo. Těžce, namáhavě, většinou se sebezapřením. Myšlenka se zasouvala za raubírnu pochodu a vyplouvala při vhodných příležitostech.

Jsmo ve Velkém Meziříčí. Těch necelých dvacet kilometrů z Velké Bíteše bylo očištěm. Tma, náledí, svítíme bílým světlem vpředu a červeným vzadu. Předpis. Posledních deset kilometrů kluci Alenku skoro nesou. Žádná vesnice. Silnice – asfalt, kostky. Čím blíže je cíl, tím rychleji jdeme. Hotel, postel. Nemohu se obrátit. Puchýře pálí, svaly bolí, oteká mi kotník. Milan při večeři omdlévá. Vedu ho na čerstvý vzduch. Sladký horký čaj. Vedoucí hotelu nám věnoval litrovou láhev francovky.

„Doktor“ nás masíruje. Nemohu jíst, nemohu usnout. Unava nad unavu. Strach pomyslet na zítřek. Teprve ráno si přiznáváme, že jsme na tom byli všichni stejně: zimnice, proudy potu. Ráno jsme se vybelhali na cestu do Jihlavy.

SETKÁNÍ bylo tolik, že jsme si jich snad ani nevázili. Ať nám odpustí ti, kdož nás považovali za hosty do domu a my se jim dostatečně neodvděčili. Začaly pionýrky ve Velkém Meziříčí, které se dojemně zakoktávaly při čtení své rezoluce. Pokračoval člen VB před Jihlavou: přivezl láhev domácí slivovice a všechny nás postupně pohostil. Pokračovali řidič městského autobusu v Jihlavě, jenž zastavil a prostrčil okénkem vlastnoručně napsanou básničku pro povzbuzení. Obyčejných setkání bylo mnoho a byla nejkrásnější. Paní před Čáslaví stála s ošatkou červených jablek, dostali jsme porci jitrnic ze zabijačky, před kolínskou Jednotou nás obdarovali čokoládami. Spontánnost projevů byla nejlepší od-povědí na spontánnost našeho pochodu.

V Brně nám jedna paní zatleskala, za Brnem nám tři dobrovolní myslivci doporučili, abychom šli raději dělat, kominík před Prahou se pohoršoval nad naším heslem, v Praze na nás kdosi křičel, že je taky z Moravy. Takových setkání bylo málo. Ale byla.

(Dokončení na str. 5)

SNIMEK PETRA HODANA

Ročník IV
28. ÚNORA 1968
CENA 1 Kčs

DOVOLTE LIDEM, ABY BYLI ŠTASTNÍ PO-DLE JEJICH VLASTNÍHO UZNÁNÍ.
B. PRUS

Rozhovor
s Dušanem Hamšíkem

Literárních lístech a poslání publicistiky

Tak co, zeptal se Dušan Hamšík, už jste odvázní?

Student: Pane Hamšík, ve známost vešla zpráva, že ÚV Svazu spisovatelů se rozhodl vydávat znovu svůj týdeník, a že redakci budou tvořit HÍŽ lidé jako v bývalých LN.

Hamšík: Ano.

Student: Setkávejte se s nějakými obtížemi?

Hamšík: Patrně byste byli sami překvapení, kdybych řekl, že ne. Ale teď už je to velice vážné. Tak dneska je kolikátého? 12. února. 29. února má vyjít první číslo. V této chvíli nemáme vůbec nic. Nemáme registraci, ministerstvo kultury jí sice Svazu spisovatelů slíbilo, ale nemáme ji. To znamená, že právně tyto noviny ještě vůbec neexistují. Nemůžeme uzavřít žádné pracovní smlouvy se zaměstnanci, nemáme redakční místnosti, protože naše dosavadní redakce je obsazena. Ministerstvo kultury nám slíbilo, že jí uvolní, ale zatím si nemáme kam sednout. To znamená, že pracujeme jaksi na čestné slovo, bez redakce, bez telefonu, bez psáček, bez personálu, po bytech, po klubech. Já si chvílemi připadám, jako kdybychom byli považováni za septimány, kteří si dělají studentský časopis, nacyklostylují ho a pro obveselení si ho mezi sebou rozdají. Ale časopis Svazu spisovatelů vždy byl a doufám, že i nadále bude, opravdu kulturním a špičkovým časopisem, kde vystupuje duchovní elita našich národů. Není jasný rozsah časopisu, nemůže samozřejmě pracovat grafik, nemůžeme vstoupit do normálních smluvních vztahů s tiskárnou, není prostě vůbec nic. Je jenom vůle, a ta má samozřejmě své meze.

Student: Vaše vůle?

Hamšík: Naše vůle, vůle Svazu spisovatelů.

Student: Jaké jsou tedy ty největší potíže, které vám činí ministerstvo kultury?

Hamšík: Ministerstvo neříká ne, říká POČKEJ-TE. Je ovšem fakt, že zákonná lhůta pro udělení registrace je 6 týdnů. Upozorňuji ale na to, že odnětí registrace loni na podzim bylo hotové ze dne na den. Přitom ministerstvo kultury je vydavatelem jiného časopisu, který volně vychází a jehož partikulární zájmy, nemůžeme se toho dojmu zbavit, se zřejmě v této souvislosti pro-sazují. Při jednání s vedoucími funkcionáři mi-

(Dokončení na str. 3)

Jiří K. Hoboř

O MATENÍ POJMŮ A DVOJÍM LOKTI

i z mnoha dalších prvků se pře-ce skládá člověk).

Je notoricky známo, kolik slov bylo v oblasti kultury zne-hodnoceno, jakému zmatení byly vystaveny například pojmy nepřítel, odpůrce, zrádce (nechci ani hovořit o krvavých psech a jiných zrů-dách). Nepřátelské bylo začas-tě všechno, co obsahovalo kritiku – bez ohledu na to, z jakých pozic a kam kritika mířila, bylo v ní pravdivé jádro nebo byla-li to prostě pomluva. Navíc ještě označení „nepřátelský postoj“, traktované třeba na stránkách denního tisku, mívalo za následek administrativní opatření s neblahými důsledky [ztráta místa, poslání do dolů apod.]. Po letech se pak křivdy do určité míry napravovaly. „Reha-bilitovalo se“. Ale škody, způ-sobené člověku jako bytosti myslící a cítící, jako by-tosti se srdcem a s nervy, ty se nikdy nevyčistí, nevymažou.

Pravdou (až příliš bolestnou, protože záhy krvavě podrže-

nou smrtí) napsal v dopise Kar-lu Konrádovi Konstantin Blebl:

„Otevřel jsem naplno své be-zelstné srdce, lidé mi malují na dveře šibenice, čemuž se směju, ale když něco vyjde z komu-nistických řad, něco, co ti ublí-ží, tak najednou poznáš, že tvé srdce z této strany není chrá-něno, protože jsi tímto směrem ránu neočekával...“

Mluvívalo se často, abychom se k tomu vrátili, o novém člověku. Na plakátech se usmíval zdravými zuby, ukazo-val své svaly a pěsti. Nový člo-věk byl vypasený třicátník, kte-rý měl píná ústa marxismu a socialismu a budování, který doveřel odříkávat poučky z bro-žurek a budoval si tak rych-lým tempem a velkými lokty svou kariéru a pobíral čím dál více peněz za svá prázdná slova. I těchto případů bylo jak známo nemálo. Ano, co dnes čteme s ironickým úsměvem o Číně – že láska u mladých lí-dí brání jejich revoluci, že mladí nemají sedat v parcích, ale memorovat velkého Ma –

tomu jsme nebyli vzdáni ani u nás. Na stavbách mládeže by-ly přísně zakázány „kolektivy ve dvou“, milostné poezii čes-kých básníků byl dán výhost.

S devalvací slov, se zmate-ním pojmů jde ruku v ruce mě-nění dvojím loktem. Hovoří se často u mladých jedinců o při-živnictví. To je jistě třeba tvr-dě potírat. Ale což není na dru-hé straně příživníkem také ten, kdo fádne nekoná práci, za kterou je často velmi dobře placen? Není snad příživníkem každý byrokrat, ať je na jakém-koli místě? Není prostitutkou nejen mladá dívka, ale každý, kdo se nechá podplácet, aby vy-konal poněkud čiperněji to, co už bylo dávno jeho povinností, nebo aby udělal něco, co je v rozporu s právem? V tomto smyslu bychom mohli mluvit o odpovědnosti, čestnosti, odvaze k pravdě apod.

Mluvívalo se a dosud hojně mluví o leninských normách.

Lenin měl také dvě měřítka – chcete-li to tak říci –: nesko-nale přísnější na sebe a na do-ševky než na ostatní lidi. Sta-čí si zalistovat v písemných projevech, které Lenin dikto-val ze smrtelného lože. Napří-klad:

„Stal jsem příliš hrubý a ten-to nedostatek, který se jakžtakž dá trpět ve styku mezi námi komunisty, nelze trpět u gene-rálního tajemníka...“

„Ordžonikidze byl v očích všech ostatních občanů na Kav-kaze představitelem státní mo-ci. Ordžonikidze neměl právo na podrážděnost... Byl na-opak povinen jednat s takovou sebekázní, jakou není povin-ován žádný prostý občan...“

Felix Dzeržinskij, obávaný ko-misař Čeky, přísně trestal če-kisty, kteří se dopustili fyzic-kého násilí na zatýkaných. A přitom ti zatýkaní byli nebez-pečnými odpůrci sovětské ze-mě, nepokrytými nepřáteli.

Také jedna z leninských no-rem.

Oč tedy jde? O to, že by roz-

hodná slova měla být vždy no-sitelem přesného významu, jas-né myšlenky. O to, abychom chápali člověka ve vši jeho ští-ři i v konkrétní situaci, aby-chom zvažili vždycky všechny okolnosti a pohutky a teprve potom vydali verdikt. Je tře-ba svou pravdu hájit, přit se o ni, dokázat ji – je to ne-snadné, já vím. Zato zatratit odpůrce je tak snadné, pohodl-né a – zbabělé. Zatratit je tře-ba nepřítel, který proti tobě mřífi hlavni a jde už jen o to, kdo lépe zamítí anebo kdo dří-ve zmačkně spoušť. Jen v této vyjimečné chvíli. A takové chů-le chceme přece všim svým úst-lím vymazat z téhle vezejší země.

Naše převaha bude vždycky v tom, budeme-li co nejprísněj-ší k sobě, budeme-li svou prav-du prosazovat slovy, jež budou znaky něčeho živoucího, jež nebudou jen papírovými draky. Nejhorší v naší socialistické zemi by bylo, kdybychom klid-ně nechali zloděje volat: Chyť-te zloděje!

ANEB. chytte zloděje

"AZUROVÝ PROGRAM" CKM CHCE PŘEDEVŠÍM INFORMOVAT STUDENTY O VŠECH MOŽNOSTECH CESTOVÁNÍ, VÝHODÁCH A SLEVÁCH, KTERÉ JSOU DOSAŽITELNÉ, ZA DRUHÉ PAK POSKYTNOUT STUDENTŮM ŘADU MOŽNOSTÍ, JAK LEVNĚ A DOBRĚ CESTOVÁT DO ZAHRANIČÍ I PO NAŠÍ VLASTI PROSTŘEDNICTVÍM CESTOVNÍ KANCELÁŘE MLÁDEŽE (CKM).

Zahraníční cesty pro studenty

INDIVIDUÁLNÍ TURISTIKA

Kromě cestování organizovaného cestovními kancelářemi umožňují platné mezinárodní dohody a naše předpisy jednotlivcům cestovat do zahraničí individuálně. K takové návštěvě cizí země je zapotřebí opatřit si potřebné cestovní doklady a peníze v zahraniční měně (valuty). Vydání cestovního dokladu je však zásadně podmíněno tím, že turista musí být do země svého zamýšleného pobytu pozván, což musí písemně doložit. To platí zásadně pro všechny země; jedinými výjimkami jsou Německá demokratická republika, Bulharsko a Maďarsko, kde uzavřené dohody pozvání nevztahují (totéž Polsko v rámci krátkodobých cest do oblasti turistické konvence).

O tom, jak získat cestovní doklady, to je cestovní pas nebo cestovní přílohu k občanskému průkazu, cení a devizové prohlášení a potřebné valutové prostředky, vám poskytají informace ve všech pobočkách CKM.

ZÁJEZDOVÝ PROGRAM CKM

Hlavní částí programu jsou zájezdy do zahraničí. V současné době je CKM organizuje do 48 ze-

míř světa. Na prvním místě jsou zájezdy k mořím socialistických států včetně Jugoslávie. Jsou to pobyty jednotýdenní až čtrnáctidenní, směřující do hlavních rekreačních center SSSR, Bulharska, Rumunska, NDR, Polska, dále je to řada zájezdů i k mořím ostrovům: SAR, Turecko, Francie, Itálie. Dále pak kombinované trasy s pobytem v SSSR a Finsku, PLR - Švédsku, NDR - Dánsku, MLR - Rakousku, zájezdy do Egypta a některých evropských zemí.

Kromě těchto zájezdů organizuje CKM i zájezdy s náplní poznávat cizí země a města. Jsou pořádány rovněž do řady zemí, mají různou délku, některé dokonce umožňují návštěvu cizí země na konci týdne (weekend). Dále pak zájezdy se speciální náplní, tematické, zaměřené buď na určitou odbornou profesí (zemědělců, učitelů apod.), nebo na jazykové kurzy spojené s rekreací (NDR, SSSR, V. Británie, Francie). Či zájezdy pro lidi stejného zájmu (zahraníční výstavy, veletrhy, kulturní a sportovní události aj.). Pro malý počet míst v jazykových kurzech ve Velké Británii a Francii přijímají přihlášky FV ČSM. Na všechny zájezdy do socialistických zemí stačí se přihlásit v krajských pobočkách CKM. Na ostatní - výběrové zá-

SPECIÁLNÍ „AZUROVÝ PROGRAM“ PRO NAŠE VYSOKOŠKOLÁKY KDY ● A JAK ● LEVNĚ DO ZAHRANIČÍ?

jezdy do nesocialistických zemí - je možno se přihlásit prostřednictvím VOV ČSM a OV ČSM.

Kromě zájezdů uvedených v celoročním programu zajistí vám podle možnosti CKM na požádání i zájezdy do socialistických států podle vámi určeného programu a termínu. Jde zejména o školní výlety, maturitní zájezdy, studijní zájezdy skupin posluchačů vysokých škol apod.

AZUROVÝ PROGRAM

klasických zájezdů, který je součástí zvláštního programu pro stu-

dentů, zahrnuje jednak řadu nově vypsaných zájezdů, jednak umožňuje studentům účast na již vypsaných zájezdech za zlevněnou cenu. Tuto slevu dostanou studenti tehdy, použijí-li při nástupu tzv. azurový poukaz (k dispozici na pobočkách CKM). Tento poukaz musí být potvrzen školou.

V roce 1968, kdy CKM chce zejména vyzkoušet tento nový druh zvýhodnění svých služeb pro studenty, bude možno od 1. 3. 1968 se přihlásit na tyto „azurové zájezdy“.

Termíny a přesné ceny jsou uve-

deny v krajských zájezdových programech poboček CKM.

BEZDEVIZOVÁ STUDENTSKÁ VÝMĚNA

V případech, že si kolektiv školy pod záštitou své školské organizace ČSM již delší dobu dopisuje s některou organizací nebo školou v zahraničí, je možné, aby se vzájemně navštívily, a to tak, že náklady pobytu hradí vždy hostitel partner ve své měně. Vlastní prodávání vzájemně návštěvy si řídí kolektiv sám, na žádost kolektivu přejímá pak CKM část organizačně technických starostí.

INDIVIDUÁLNÍ STUDENTSKÁ PRAXE V ZAHRANIČÍ

Studující vysokých škol mají možnost zúčastnit se v zahraničí praxe jako přípravy na své budoucí povolání, a to podle svého odborného studijního zaměření. Pobyt takto zaměřené se uskutečňují prostřednictvím různých specializovaných mezinárodních organizací, z nichž např. uvádíme: AISEC - ekonomické vědy IFMSA - všeobecné lékařství IVSV - veterinární lékařství IAESTE - technické vědy IAOS - zubní lékařství Tyto mezinárodní organizace mají své národní sekretariáty u jednotlivých vysokých škol v ČSSR. Možnosti těchto cest jsou omezeny, a proto na základě schválených kvót přidělených jednotlivým fakultám pak CKM ve spolupráci s národními sekretariáty zajišťuje odbavení.

MEZINÁRODNÍ BUDOVATELSKÉ TABORY

Další možností setkání s mladými lidmi při společné veřejné užitečné práci jsou mezinárodní budovateleské tábory, pořádané různými mezinárodními organizacemi a jinými institucemi, se kterými je CKM spolu s VSR OV ČSM ve styku. Na náklady svého pobytu si účastníci vydělávají práci (v denním programu 6-8 hodin).

V ČSSR bude možno získat ubytování v roce 1968 v síti Junior-hostelů na těchto místech:

- JUNIOR-hostel Praha, Žitná ul. 12
 - JUNIOR-hostel Krakonoš, Mariánské Lázně
 - JUNIOR-hostel Vysoké Tatry, Horný Smokovec
 - JUNIOR-hostel Björnson, Jasná pod Chopkem
 - JUNIOR-hostel Banská Bystrica, ul. Februárového vítězství 12
 - JUNIOR-hostel Soběšín, p. Kácov, okres Kutná Hora
 - JUNIOR-hostel OV ČSM Uherské Hradiště, turistická základna „Žabka“
 - JUNIOR-hostel OV ČSM Vsetín, turistická základna v chatě Mir u Radhoště
- V letní sezóně budou dále pracovat JUNIOR-hostely v kolech v Praze, Brně, Bratislavě - jejich přesné adresy budou včas publikovány. Pro zajímavost uvedeme některé adresy hostelů u těch zahraničních partnerů, kdo bude možno již v této sezóně 1968 získat ubytování pro členy Klubu mladých cestovatelů:

- Polsko:**
Varšava, ul. Mysłwiecka 9, „Agrykola“
Krakov, ul. Kosciuszka 88
Poznaň, ul. Stalingradzka 32/40
Gdaňsk, ul. Dzierżyńskiego 11
Gdynia, ul. Lutego 26

- Švýcarsko:**
Bern, „Jugendhaus“, Weihergasse 4
Basel, Kapellenstrasse 14
Ženeva, rue Général Dufour
Zürich, Mutschellenstrasse 114, 8038 Zürich

- Itálie:**
Řím, „Del Foro Italico“, Viale delle Olimpiadi 81 (Flaminio)
Milán, Via Martiano Bassi 2 (San Siro)
Neapol, Via Posillipo 66 (Via Costa)
Florence, Fondamenta Zitelle 86, Isola della Giudecca

- Rakousko:**
Vídeň, Wien 111, Lechnerstrasse 12
Salzburg, Glockenstrasse 9
Linz, Linz an der Donau, Wankmüllerhofstrasse 39
Innsbruck-Prád, Gabelsbergerstrasse 1, Tirol
Graz, Kärntnerstrasse 9-11 Steiermark

(Dokončení na str. 7)

Redakce si přeje, aby se k rozhovorům s vlky a beránky vyjádřil ještě někdo dospělý a povolaný. Požádal jsem proto svého přítele dr. Ctibora Lukavského, zda by se tedy nevyjádřil. Odpověděl mi několika poznámkami.

Bohuslav Blažek

Chceš na mně vyjádření k řadě interviewů. Musím na to říci, že mě během tvého seriálu často napadla a příjemně dráždila myšlenka, kdy ti někdo odmítne mluvit - a mám sto chutí být tím prvním. Proč? Chápu to asi tak: několik lidí odpovědělo na předložené otázky a já bych se teď k tomu měl vyjadřovat, aniž oni sami budou k mým soudům moci ihned cokoliv říci... Proto se vyhnou rozboru i komentáři a omezím se na několik poznámek obecnějšího rázu.

U každého rozhovoru je nejdůležitější pro čtenáře nebo posluchače míra upřímnosti rozmlouvajících. Pak jde o to, neobelhávat sebe a druhé a z toho, co se říká, vyzvoovat důsledky. Kvalita upřímnosti se snad dá vyčíst z onoho zápasu o vyjádření, z úsilí, s jakým se dotazovaný snaží o autenticitu sebevyjádření. V podstatě jde o to, vyhnout se póze, uhnout přetvářce a podstoupit zápas o nalezení sebe. Což je obecný problém dnešního člověka.

Interview by vlastně mohl být jedním z prostředků prosazování zásad demokracie: poskytuje se tu příležitost vyjádřit se. Při ideálním interviewu by se ze strany tazajícího požadovala naprostá bezelstnost a pro oba, to znamená pro tazajícího se i pro dotazovaného, naprostá nezranitelnost pro všechny případy

VLCI & beránoci

vyjma urážky nebo napadení důstojnosti jakékoliv druhé osoby. Mělo by se buď ke zcela konkrétním tématům, anebo by se kladla zcela elementární otázka: Chcete se k něčemu vyjádřit?

Asi by tato funkční forma rozhovoru předpokládala pro mnohé z nás přípravu - naučit se brát vážně druhé lidi, ale brát vážně i sám sebe. Nešlo by tedy v tom mém pojetí ani tak o pobavení čtenářů, jako spíše o jejich provokování ke konfrontaci a o poskytování informací těm, kteří by měli být strážci demokracie a svobodného veřejného mínění.

Na stránkách tohoto časopisu jsem se dočetl v anketě se zahraničními studenty, že naši vysokoškolští posluchači překvapují svou apolitičností. O tom jsme už mnoho slyšeli a mnoho četli. Přirozeně v podmínkách jakési pece, kde by se každý měl upéct do tvaru křehkého politického bochánku, se snadno přihodí, že se surovina rozteče v bezvarnou masu. Ovšem politické odpovědnosti nás nikdo nezabaví. Je směla, že pod pojem politiky se nashromáždily většinou samé negativní vlastnosti. Ale politický postoj, ať už chceme nebo nechceme, ať si to uvědomujeme nebo ne, je samozřejmým akcentem naší existence ve společnosti. Z toho se nevyzujeme. Politický postoj je součástí životního etického systému, vyjádřením našeho vztahu k lidem, naší existenciální odpovědnosti. Politiku lze přece dělat také jinak než schůzemi nebo na druhé straně povzneše.

SNÍMEK DAGMARY HOCHOVÉ

Alenka si pět kilometrů před Jihlavou stopla auto. Nemohla dál, probouha, nemohla. Jihlava, ubytovna Spartaku, sprchujeme se, místní svazácký funkcionář vypráví oplzlé vtípy, úplně neznámý kluk je s námi a večer nám jede pro léky. Ploužíme se k večeru. Lékař na pohotovosti má jedinou radu: bačkory, odpočinek; pak předpisuje mastičku. Pozor! Zánět šlach se léčí dva měsíce! Jirka má načervenalé skvrny pod koleny – příznaky onoho zánětu.

SPORT přišel při našem pochodu dost zkrátka, i když mnozí v pochodu nic jiného neviděli, ničeho jiného si necenili. Z hlediska sportovního byl náš pochod hazard. Nikdo se nepřipravoval na podobnou akci, něco jako taktika neexistovalo. Hned první den jsme si naložili skoro šedesát kilometrů a vyzískali krásné puchýře, oteklé kotníky, namožené šlachy. Nedodržovali jsme pravidelný rytmus, plýtvali jsme silami.

A hospody, hospůdky, hospůdečky. Těšili jsme se na ně. Uvedli jsme, objednali teplé polévky, zuli boty, vybalili francovku. Jak si chodidla za chvíli odpočinou! Jak velký praděk sladce otupí. Na chvíli. Praděk byl náš pochodový nápoj, příjemně hřál i venku – v mrazu, mlze, padajícím ledu. A písně, písničky, odhrávačky. Nejčastěji Sama královna, a pak také songy, z nichž nelze reprodukovat ani název. Drželi nás při životě, když nám bylo nejhůř, řvali jsme je do mlhy, sněhu, černoty silnice.

SMYSL našeho pochodu byl dán názvem. Mezi sebou jsme o něm nemluvili. Jen jsme zbystrovali sluch při rozhlasových zprávách z vietnamského bojiště. A pak jsme zdvořile naslouchali projevům předsedů městských národních výborů, kteří hodnotili (jen několika slovy, víme, že jste unaveni) naši akci. Dobře se nám poslouchaly ty projevy v obřadních síních starobylých radnic, činilo nám potěšení podepisovat se do pamětních knih, přijímat symbolické dárky. Při průchodech vesnicemi jsme si často ořípali jako filmoví (zaprášení, unavení, se svítící bělobou zubů) osvoboditelé, takový byl o nás zájem, lidé čekali před brankami, vykláněli se z oken, neváhalo čekat třeba dvě hodiny.

Uvědomili jsme si, že jsme pro ně atrakcí, že něco podobného nezažívají každý den. Chtěli jsme vyburcovat lidi z bahýnka lhostejnosti, chtěli jsme je trošičku šokovat a přivést k zamyslení. Snad se nám to podařilo. Hesla jsme si nesli v zádech, měli jsme transparent a ceduli s ústřed-

VÁLKA VÁLKA JE VŮL

ním heslem Válka je vůl. Nic jsme nekřičeli, žli jsme potichu, slušně jsme zdravili: Dobrý den.

Naše cesta měla politický charakter. V této souvislosti bych rád odmítl jeden názor „Tak v-da,“ pravil onen tajemník strany, „studenti nedělají jen nehlášené demonstrace, jsou schopni i takovéhle pěkné politické akce.“ Domníváme se, že protestní pochod brněnských studentů byl součástí vzvednuté vlny studentské politické aktivity. Nepopíral jednou aktivitou jinou aktivitu. Tak jsem to alespoň já cítil.

V Čáslavi jsme spali v zemědělské škole, v Kolíně nás patroni z ČSAD potěšili ubytováním v požárníckém sboru. Moc hezky jsme si zajezdili na hasičských tyčích. V kolínském Beatkublu Hrádek jsme si dokonce i zatancovali. Poslední den jsme vyšli před sestou, abychom stihli přijetí u prezidenta. To už nás bylo přes třicet, přidali se čtyři kluci ze zemědělské školy v Čáslavi, pak dalších patnáct čáslavských strojařů, čtyři kolínských zdravotníků, jeden brněnský medik.

Před Prahou byl hrozný mumraj, novináři, film, televize, najednou tolik zájmu. Fotoreportéři chtěli statické skupinky, odmítali jsme je, nemohli jsme zastavit, abychom „neztrdli“.

Prahu jsme přešli potichu a snažili jsme se neposlouchat a nevidět. Sprostými komentáři mě překvapily školní děti. Praha byla lhostejná, studentů, zlá.

VELVYSLANECTVÍ Spojených států, pátek 9. února 1968, 14 hodin. Jirka Stanislav vzal do ruky všechny rezoluce, jež jsme cestou nasbírali, třikrát bouchl klepadlem o vrata. Pan velvysla-

PŘED AMERICKÝM VELVYSLANECTVÍM

nec není přítomen, jeho zástupce přijme pouze jedenáct studentů jdoucích z Brna. Jiří Steiner z Mladé fronty chce jít s námi, vystrčil ho ven. Novináře nevpuštěme! Mám škodolibou radost. Že při vši obezřetnosti udělali chybu. Redaktora Studenta omylem vpusťli.

Pan Black, druhý tajemník, zvládá nepříjemnost chvíle s otázkou diplomata, ač se mu hlas znatelně třese. Oceňuje naši odvahu, i jeho vláda prý velmi lituje zmařených mladých životů ve vietnamské válce. Slibuje, že rezoluce předá. Velmi prý lituje, ale válka nemůže skončit, dokud bude trvat podpora ze severu. Nařčení z genocidy tvrdě odmítá, válka je válka. Ostatně, na všechny vaše otázky vám dá odpověď písemný materiál, který vám nabízíme.

Dopili jsme Pepsi Colu a vyšli. Čtyři ostříhani úředníci oddělali trám, jimž předtím zabarikádovávali dveře a otevřeli nám. Vrhli se na nás novináři.

Na velvyslanectví Vietnamské demokratické republiky jsme už jeli autobusem. Přijetí jsme byli krásné, až dojemné. I v reprezentaci kanceláři NFO jižního Vietnamu jsme prožili srdečné chvíle.

PRESIDENT Antonín Novotný na nás čekal, pak však musel přece jen zahájit slavnostní shrumáždění tvůrců Montrealu. V 17 hodin se na chvíli vzdal a přijal nás ve své pracovně. Každému podal ruku a popřál dobrého večera. Pak nám poděkoval jménem všeho lidu, ocenil naše heslo a pozval nás na „montrealskou“ recepci. Prý jsme bojovali a nemáme se ostýchat. Prošli jsme třemi šumícími sály, vítal nás potlesk. Lehce jsme pojedli a popili a snažili se vytrpat. Pohorky a svetry se mezi róbami příliš nevyjímají.

Při večeru ve Slovanském domě nám tajemník UV ČSM Jindřich Poledník všem připíchl odznak Za pracovní úspěchy.

Spát jsme jeli do hotelu Union. Do vinárničky v přízemí jsme zašli na víno. Nechutnalo nám. Pepiček se ke mně naklonil a řekl: Teď už snad vím, proč jsem to šel. Přesvědčil jsem se, že jsem mládež.

Shodli jsme se na tom, že VÁLKA JE VŮL, a pořádný.

V létě bychom rádi jeli do Vietnamu, stavět. Soudruh velvyslanec prohlásil, že naši žádost přezkoumá. Tak se těšíme.

LADISLAV KADAVÝ

O AKTUÁLNÍCH PROBLÉMECH

Strahovské události prý zase upozornily na nejasně postavení studentů v ČSM. Tehdy před čtyřmi měsíci to bylo jasné. Ale teprve dnes jsme se dozvěděli, že ÚV ČSM se o tento problém zajímá a dokonce chce o něm diskutovat. To se však již píše nové rezoluce v Brně a rušno je i na Slovensku. V Brně jsou rozloženi na VB, na Slovensku na byrokraty. Ale pro studentům tolik vadí, že v Tatrách nebude rychlodráha a proč jsou tak alergičtí na příslušníky VB, kteří nechtějí pomáhat při zachraňování brněnských vysokoskoláků: Domnívám se, že příčina je i v tom, že se tak rychle udělala tečka za Strahovem. Podobně jako se dělaly tečky, dokonce i vykřičníky, za reformátory ČSM, za kritiky, za těmi, kdo se chtěli vyslovit „k některým aktuálním problémům“, třeba mezi pražskými vysokoskoláky. Dnes nebezpečí nehrozí, a tak se poslušně hlásíme o slovo.

Kdybych chtěl polemizovat se „stanoviskem ÚV ČSM“, ke kterému mám mimochodem mnoho výhrad, vybral bych si především problém aktuálnosti. To vše, co stanovisko považuje za aktuální, současně, aťhřevé dnes, zajímá nepočítanou skupinu pražských studentů, funkcionářů ČSM. Snad

POLEMIKA

jedním naléhavým problémem dnes v Praze je, zda po všech zklamáních má cenu pokusit se vybudovat samostatnou studentskou organizaci, nebo zda upadnou do letargie „v rámci ČSM“, které jsme za ta léta tak lehkomyšlně přivykli. Těm, kteří nespi, chci připomenout z krátkého usnesení vysokoškolské rady dva body:

1. Chceme prohloubit formy sebeřízení v celém vysokoškolském hnutí a

2. chceme hájit a prosazovat zájmy studentů. Dovolte mi, abych oznámil, jak si představuji uskutečnění tohoto maximálního programu.

V březnu a dubnu má na všech vysokých školách v republice probíhat diskuse k programu a strukturu organizace studentů na vysokých školách. Domnívám se, že součástí této diskuse by měla být i snaha formulovat odpověď na otázku: je možné ČSM reformovat, nebo je nutné vytvořit organizaci nezávislou? Jsou reformy uvnitř ČSM možné, nebo nikoliv? Já si myslím, aniž chci kohokoli ovlivňovat, že reforma možná není. Reforma je možná jedině na sjezdu, a to by tedy musel být mimořádný. Pak je ještě možné, že by reformu provedl ústřední orgán. To by si musel přivlastnit mimořádně velkou moc. A kde je potom záruka, že reformu opět nedovolá, že neprovede jinou? Domnívám se, že jediná cesta je: vytvořit samostatnou studentskou organizaci. Její vztahy k ostatním skupinám mládeže by byly zajištěny smluvně. To je pro mne větší záruka jednoty mládeže než halasná proklamace.

Jak by tato organizace měla vypadat? To není nic nového ani světoborného. Hlavní činnosti by spočívala v tom, že by to byla organizace, jejíž členové by na určité úrovni dělali politiku, stárali by se o své sociální zabezpečení, snažili by se realizovat své zájmy — od vědy po recesi. Při vytváření struktury by se nemělo zapomenout, že tyto tři složky studentské politiky se musí spojit organicky a že nelze vytvořit tak podivuhodný hybrid, jakým je ČSM na vysokých školách.

Základní jednotkou organizace by měla být „Adademická rada fakulty“. Byla by studentským parlamentem, voleným na jeden až dva roky. Rada by byla partnerskou institucí orgánům vedení školy a podle zákona o vysokých školách by zastupovala studenty v těchto orgánech. Zastupitelství by se týkalo jednotlivců i kolektivů. (V Praze např. AKPU nebo F-klub.) Nejvyšším orgánem by bylo ústředí volené sjezdem nebo celostátními studentskými volbami. Mezičlánky by byly orgány územní (vertikální) a oborové (horizontální). Administrativní aparát musí být oddělen, nesmí splývat, vztah k němu musí být profesionální. Administrativními pracovníky by nemuseli být studenti, ale zaměstnanci vybraní konkursem. Součástí studentské organizace by měla být autonomní odborářská složka. Jejími základními jednotkami by byly kolejni rady a oborové výbory fakult (studentské). Nejvyšším orgánem by byl odborový svaz v rámci celé organizace, který by měl své rovnoprávné zastoupení v ústředí, stejně jako v radách fakult. Mezičlánkem by byly oborové orgány územní.

Jsem si vědom toho, že žádná organizace nemůže předem poskytovat záruky, že svůj program uskuteční. To bude záležet na členech, tentokrát však jenom na studentech. Ale při skromnosti vytyčených cílů to snad bude snazší než při plnění tak krásných plánů, závěrů a usnesení, která svazácká organizace vždy snadno proklamovala.

ZDENEK ZBORIL

CESTOU DO ČESKÉHO BRODU.

SNIMKY ZDENKA REIMANNA

& psycholog

dvakrát na druhé, musíme zároveň obrátit ostří těchto požadavků i proti sobě.

Bylo mi sympatické, že téměř všichni dotazovaní brali vážně svoje současné nebo příští otcovství. Uvažovali i o otázkách výchovy svých dětí. Byli tázáni, zda by vychovávali jinak nebo stejně jako jejich rodiče. A tu musím říci, že jsem byl překvapen, když většina z nich měla odvahu říkat, že by vychovávali jinak, než byli sami vychovávaní. Když si sám kladu tuto otázku, spíš se obávám, zda dokážu vychovat svoje děti tak, jak vychovávali naši rodiče nás.

K dynamice vývoje společnosti je jistě zapotřebí, aby se měnila i výchova (o potřebě toho naprosto nepochybuji, s tím souhlasím). Jenom si myslím, že se tu snadno soudí — a je-li pak člověk postaven před skutečnost, začne se problém jevit poněkud jinak. Nicméně i tyto jejich odpovědi by měly být chápány jako výzva.

Ať už zjevně nebo skrytě, většina z dotazovaných si klade vysoké cíle, má vysokou aspiraci. Aspirace může být blízko k angažovanosti, ale i k vyjádření sobectví. Věřím spíše v to první. Bude to záviset na způsobu realizace cíle a na podmínkách, jaké jim k tomu budou dány.

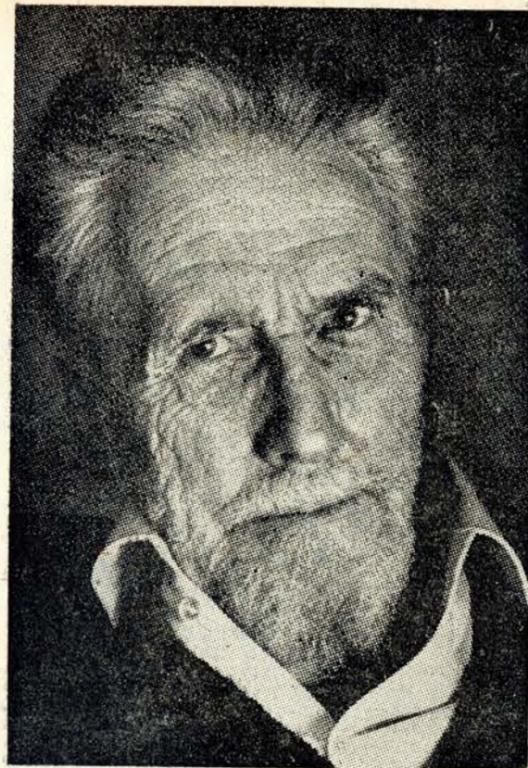
Horší je skutečnost, nakolik se oni a desítky jiných, jejich souvěkovi, cítí zodpovědní, právi a skutečně doma uvnitř společnosti svého národa. Vztah k druhým a ke společnosti není ovšem konstituován jenom subjektivně. Pakliže se u něho nevyvíjejí kladné sociální postoje (záměrně to vyhrcoji), tak to především padá na hlavu těch, kteří tuto společnost vedli, těch, kteří spolubudovali jejich sociální postoje a kteří jim dali zakusit negativní společenské zkušenosti. Pověštině si člověk vztah ke společnosti vytváří — nebo je mu určen. Záležet tu tedy na druhu zkušeností. Je však nezbytné uvědomit si, že každý se musíme korigovat a neustále hledat nové cesty.

Jako odhalily tyto rozhovory absenci vzorů, tak dobře vystihly i ztrátu tzv. eschatologických hodnot, hodnot, kterým křesťanství říká poslední věci člověka. Určitým otázkám se lze po nějaký čas vyhýbat. Snad by se našli i lidé, kterým se to dařilo téměř celý život: Musíme ale počítat se situacemi, kdy se před jedincem — ale i před společností — rozevře jako

propast nezodpovědnost těchto otázek, které se najednou objeví a provokují ve formě ohrožení existence, ztráty smyslu života, osobního neuspokojení, nežitelných lidských vztahů, narušení erótu, nepřipravenosti na skutečnost smrti.

Nejde ovšem o to, aby kupříkladu smrt (nebo cokoli z podobných fenoménů) byla prostředkem ke zastrahování, k ukázkování, ale aby se s tímto životním faktem počítalo v řádu věcí, jako i s nemocí, se stářím a podobně.

Nakonec bych se vrátil k začátku, obecně k interviewu. Svým způsobem jsem interviewované obdivoval, s jakou schopností odpovídají na tvoje nejrůznější otázky. Asi bych se tě rád jednou zeptal, zda tě nepřekvapilo, že na žádnou otázku nebylo odpovězeno NEVÍM. Nemyslím, že by nechtěli nebo nemohli, ale že by nebyli s to odpovědět na nějakou otázku. Byla překvapující disponovanost na cokoli odpovídat — i na takové otázky, pro které dříve lidé, aby na ně mohli odpovědět, odcházeli na tři roky do pouště. Abych se přiznal, tak snad právě u otázek, ke kterým (aspoň si myslím) je třeba spíše ztlášení, bylo poměrně lehké odpovídat. Tam jsem měl jakoby pocit nejistoty, zda šlo o opravdovou, upřímnou výpověď. Proto se mi tak líbila slova Pavla Rejchrtů: „Co člověk nenávidí... Předčasně zjevování a tedy mrzačení tajemství, které člověk nedovede podat v jeho bohatosti. Taký předčasně nebo nevhodně mluvení o věcech, na kterých nám nejvíce záleží.“

EZRA POUND

Nucesi! Hymnus. Pak Hymen „přivádí dívku k jejímu chotě“...

ZPĚV

V.

a opustil ji sotva po osmeru měsíců. Tu touha po ženě jej přepadla...

Ezra Pound

Obrovská rozloha, nesmírná masa, thesauros; Ekbatany — hodiny tikají a odzívají...

POZNÁMKY A NÁČRT INSPIRAČNÍHO POSTUPU V. ZPĚVU EZRY POUNDA

Poundovy ZPĚVY lze číst bez komentáře i s komentářem, což teprve je pravou četbou...

mohl tak získat milovanou ženu. Za jeho nepřítomnosti mu však ženu svedl rytíř z Anglie...

Sanazarro zůstal věrný Alessandrovi a nepsal o jeho zavraždění. Fracastoro napsal o hrdinovi...

V jiném smyslu lze tu vidět i myšlenku poměrně lidské bezmocnosti: Ekbatany i Dantova víze...

ODPOVĚDNÁ ODPOVĚDNÁ

KDYSI EXISTOVAL ZÁKON ODSUZUJÍCÍ V BEŽNÉM ŽIVOTĚ URÁŽKU NA CTI. JE TAKOVÝ ZÁKON V PLATNOSTI JEŠTĚ DNES, A JAK SE HO VYUŽÍVÁ?

Otázka: V. Š. z Pruněrova.

Odpovídá dr. Miloš Mašek:

To, čemu se dříve říkalo „urážky na cti“, se považuje za protizákonné jednání i dnes. Urážlivé výroky nebo skutky postihuje buď národní výbor jako přestupky, nebo místní lidový soud jako provinění proti socialistickému soužití. Ten, kdo se urážlivými výroky, nebo skutky, pomlouváním, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním dotkne důstojnosti a cti jiných občanů, tomu může být uloženo napomenutí, veřejná důtka, pokuta do 500 Kčs nebo nápravné opatření srážkou z platu až do 15 procent, a na dobu nejvýše tří měsíců. Urážlivé výroky mohou být za určitých předpokladů považovány i za trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení, nebo za trestný čin pomluvy. Trestného činu pomluvy se dopustí ten, kdo o jiném sděluje

údaj, o němž ví, že je nepravdivý, způsobí značnou měrou ohrozit vážnost napadeného a spoluobčanů, a když mu způsobí jinou vážnou újmu. Zákon stanoví na tento trestný čin trest odnětí svobody až na jeden rok, nebo nápravné opatření.

Existuje však ještě jeden způsob ochrany proti urážlivým výrokům, a to podle občanského zákona z roku 1964. Každý občan má právo se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu jeho osobnosti a aby byly následky těchto zásahů odstraněny. Soud může též rozhodnout, aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Zákon zde má na mysli jen takové urážlivé výroky, které skutečně snížily vážnost napadeného u spoluobčanů. Nelze tedy tohoto způsobu ochrany zpravidla použít proti slovním urážkám, ke kterým došlo v nepřítomnosti dalších osob. Původce urážky se může zprostit odpovědnosti důkazem pravdy svého tvrzení. Ovšem kdyby rozšiřoval okolnosti, týkající se intimní sféry života jiného občana, pak je chráněn zájem postiženého na jejich utajení, i když jde o okolnosti pravdivé. V praxi se však takové případy vyskytují poměrně zřídka.

Pro úplnost je třeba ještě dodat, že urážky uveřejněné v tisku mohou být také předmětem žádosti o tiskovou opravu, kterou postižený může podat od dvou měsíců od uveřejnění. Šéfredaktor může uveřejnění opravy odmítnout, když může dokázat pravdivost údaje, o jehož opravu je žá-

dán. Kdyby to odmítl bezdůvodně, může občan podat u soudu návrh, aby šéfredaktor byl povinen opravu uveřejnit. Návrh je však třeba podat nejděle do 15 dnů od uplynutí lhůty stanovené k uveřejnění opravy.

V příštích číslech očekávejte:
- Mohou u nás ještě dnes vstupovat ženy do klášterů? (Otázka Z. R. z Liberce.)
- Je v současné době možné promovat Sub auspiciis? Pokud ano, jaké předpoklady je třeba splnit a jaké důsledky pro studenta tato promoce má? (Otázka V. P. z Prahy.)
- O anglickém zákonodárství je známo, že mnohdy ještě soudí podle zákonů několik desítek nebo i set let starých. Jsou u nás v platnosti rovněž nějaké kuriózní zákony, už archaické, vzbuzující spíš pobavený údiv, než respekt? (Otázka Z. K. z Postoloprta.)

FÓRUM

Pan Lustig sedí v pokoji nahý a na hlavě má cylindr.
Přišel ho navštívit pan Taussig a podivil se: „Co tu sedíš nahý?“
„Když ono je mi horko. A pak, on bez toho nikdo nepříjde.“
„A proč máš na hlavě cylindr?“
„A co kdyby někdo přišel?“

[Z Židovských anekdot sestavených Karlem Poláčkem.]

SNÍMEK PAVLA VACHY

DOUCOVACÍ KROUŽEK

lekce devátá

ZA PSYCHOANALÝZU ČESKOU

Bať, jsme všichni štvanci sexu.

Jenže otázka stojí jinak. Jsme všichni štvanci sexu, pravda, v tom ještě světového průměru jakž takž dosahujeme, ale jakou to má nevalnou formu? Český štvanec sexu jde po ulici, zírá na dívčí nohy a když uvidí zvláště pěkný exemplář, mlaskne a řekne:

„No, to je buchta!“

Tento přístup je trapně amatérský a na světovém fóru by neobstál. Světový člověk řekne: „Hulloh, vzniká ve mně latentní erotický vztah!“ Světový člověk není štvanec jenom tak, ale pomocí psychoanalýzy. Přitom psychoanalýza, jak dokážeme, je něco typicky našeho, takže nám ji svět vlastně ukradl. Tento handicap vrhá dosud stín na světlý štít naší republiky, napravme to!

Psychoanalýza založil 19. května roku 1901 vídeňský psychiatr Sigmund Freud již před mnoha lety. Přestože říkáme vídeňský, není psychoanalýza nic cizáckého a ani vlastenecky cítící student si od ní nebudou odvracet, nýbrž naopak.

Sigmund Freud se narodil v Příboře na Moravě a jak praví Fritz Witels ve své knize o tomto českém velikánu: „V domě rodičů jeho mluvilo se německy, avšak slovanské zvuky dopadaly na procítající bubínek dítěte.“ Je tedy jisté, že by psychoanalýza vůbec nebyla mohla vzniknout, kdyby na ploché blány, ve kterých Freud za svého embryonálního vývoje spočíval, nebyly dorážely hlasy moravského lidu. Můžeme tedy psychoanalýzu pokládat za moravský svéráz a Sigmunda Freuda směle připojíme k jiným našim duchovním gigantům, jako je Franz Kafka, Albert Einstein a další. Existují důkazy, že psychoanalýza u nás řádila již dávno před Freudem. Proč by jinak kníže Svatopluk symbolizoval soudržnost svých synů právě svazkem prutů, oči vidným to falickým symbolem?

Sigmund Freud se stal nositelem idejí, které našim národem hýbaly již od pradávna. (Urvergangenheit.) Proto se pokusíme touto cestou vyhlásit nové heslo: KAŽDÝ ČECH SÁM SÓBE PSYCHOANALYTIKEM!

Nahoře jsme dokázali, že psychoanalýza je nám bytostně vrozena, protože z nás vyšla. Proto také nemůže být pro náš národ problémem se jí cele zmocnit.

A na vás, studenti, bude stát se avantgardou!

Ostatně, ono to celkem není tak těžké: za prvé jsme všichni štvanci sexu, což je axiom, rovnající se významem větě: A přece se točí, nebo větě: Kdyby Rakouska nebylo, budeme i po něm. Za druhé, stačí si být neustále vědom, že všechno, co dělají ostatní, má v podstatě nějaký nemravný

smysl [odborně se tomu nemravnému smyslu tuším říká libido, ale to vám může klidně být jedno]. Na podkladě těchto základních kamenů můžete potom hbitě psychoanalyzovat. Jak?

Nejlépe uvést malý příklad, neboť verba docent, exempla trahunt:

Spisovatel P. Vodňarukovi se zdál tento sen: Jel vlakem přes hranice a tu vhopšali do vagónu celníci. Jeden ze spolucestujících otevřel svůj kufr a hlásil, že v něm nic závadného nevidí. Celník, který mu přes rameno nahlédl do zavazadla, však vytáhl jakýsi předmět, jež vyvážeti co nejpřísněji zakázáno (pravd. toaletní papír). Cestující resignovaně pravil: „Co dělat?“

Latentní smysl tohoto obrazu, jak jej vysvětlil lektor-psychoanalytik, byl asi tento:

Onen spolucestující byl analyzovaný spisovatel Vodňaruk sám, zatímco celník byl Sigmund Freud a tajně provážené zboží bylo symbolem nemravného příběhu s jistou dámoú, který dotyčný neurotik před lektorem-psychoanalytikem bezvýsledně zatajoval. Není to prostě?

Dnešní lekcí připravil

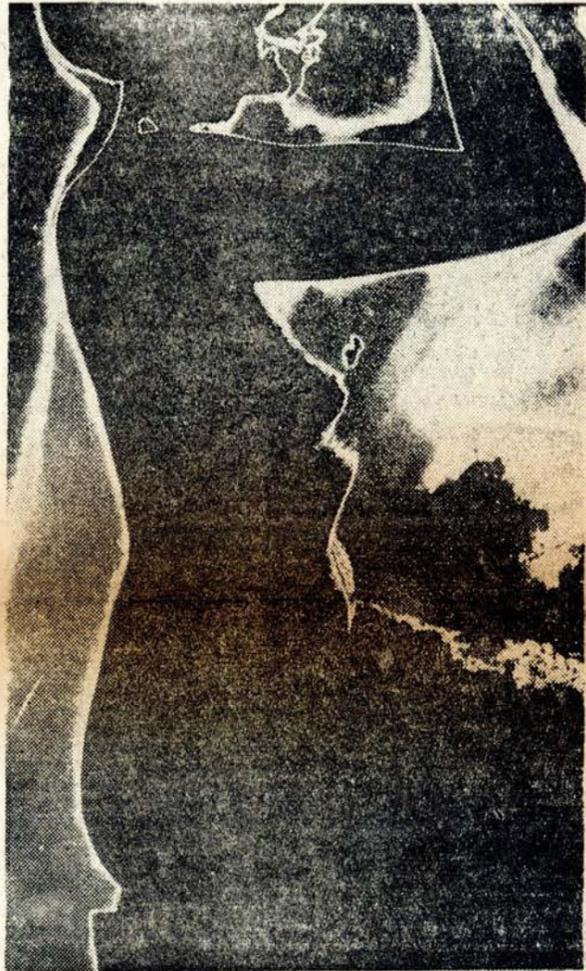
—gk—

Pozn. Použité prameny: O. Sekora: Příběhy brouka Pytlíka, psychologický rozbor K. Stelgerwalda, Odeon 1901.

Bohuslav Brouk: Bilance psychoanalýzy, SNDK 1930.

KRESLIL VLADIMÍR PECHAR

SNÍMEK VL. SIRUČKA

HOROSKOP

9. TÝDEN, PLATNOST OD 25. 2. DO 5. 3

BERAN (21. 3.—20. 4.)
Mars, transituující znamením Berana, ve kterém vládne, projde v tomto období (2. 3.) konjunkcí se Saturnem. (Na zač. sekt. B.) Individuální odezva tohoto astronomického jevu bude odlišná podle kvality „zasazených“ jedinců. Pozor na neobvyklé extémy!

BÝK (20. 4.—21. 5.)
Ať uprostřed týdne na tom budou nejlépe typy A. Všichni Býci však budou značně „vydráždění“ (týká se především sexu!) Tentokrát ale nápadně vzrůstá nebezpečí vyvolání dlouhodobých psychických depresí. Rozumně mírněte „posedlé“.

BLÍŽENCI (21. 5.—21. 6.)
Blížencům toto období v průměru neublíží. Není však na místě takový celkem poklidný čas zůstat doma prozáhat. I když vás k tomu něco sebevíc svádělo. Je rozumné právě v pauzách si připravit „nádobíčko“, dřív než se pustíte do dalšího kolání.

RAK (21. 6.—23. 7.)
Rakům přejeme hodně trpělivosti. Nežijí totiž zrovna v době, která by usnadňovala uskutečňování jejich představ o rodinném prostředí, a rodinném životě. A ledacos kolem nich znova zaskřípe. Může je z toho doslova brnět hlava!

LEV (23. 7.—23. 8.)
Lvi si nebudou mít navzájem co vyčítat, protože budou spravedlivě všichni rovnoměrně pod normálem. Bude lépe, když si věc rozmyslí a před rozhodnutím si to s někým nezaujatým prořekají.

PANNA (23. 8.—23. 9.)
O znamení Panny se nedá napsat nic jednoznačně platného. Bude to nejzajímavější a nejobtížněji aspektované znamení Zvěrokruhu. A závažně — a prakticky všemi tělesy! Zjednodušte, co se dá! Na nepřehlednost můžete jenom doplatit.

VÁHY (23. 9.—23. 10.)
Kdo se minulý týden „připravoval“, tomu to teď přichází vhod. Očekávaná nepřijemnost tolik nepřekvapuje, čekaná rána tolik neboli. Jedinci z přechodu AB a ze začátku typu B, pozor na značný pokles reakční rychlosti i orientační schopnosti!

ŠTÍR (23. 10.—22. 11.)
Ze Štíra na tom budou trochu lépe typy A a B. Zvláště ti, co se narodili s významnost postavením sluncem (výcházejícím nebo poledním). Bylo by neobdobí propadat zbytečně nespokojenosti a zbytečně se tím „užít“. A to Štíři dovedou znamenitě!

STŘELEK (22. 11.—22. 12.)
Rozumní Střelci — a k těm počítáme ty, kteří se dokáží přes svou vznětlivost ovládat — prožívají stále ještě „aktivní“ období. Jenom skupina C bude asi na svém normálu. Bojujte s náladovostí! Lidé vás pak poznají z vaší lepší stránky.

KOZOROH (22. 12.—20. 1.)
„Slunečním“ Kozorohům A a B ⇒ sluníček! (Píše-li se však o „kozorozích“ typech, bývají tím méně zrozeni se Saturnem v Kozorohu. Příkl. roč.: 1900—1901, 1930—1931... { Typům C popřejeme všechno, ale raději jenom „s mírou“!

VODNÁŘ (20. 1.—19. 2.)
Vodnáři A a B, dejte se s chutí do všeho, co vám bude přínášet čas. Jste disponováni a většinou všechno dopadne dobře. Pokud ovšem nezradíte svůj vělý, lidský a opravdový vztah ke svým přátelům. Vodnáři C, raději — pohov!

RYBY (19. 2.—21. 3.)
Druhé polovině Ryb A a první polovině Ryb B blahopřejeme. Všimněte si, že blahopřejeme a raději nepřipíjme. Nechceme vás raději svádět. Ryby by si totiž měly trochu dávat pozor na své „nervy“ a nedohánět žaludek ke zbytečným vzpourám!

Pozn. „Vládcí“ jednotlivých znamení jsou: Slunce — Lev, Luna — Rak, Merkur — Blíženci; Panna, Venuše — Býk a Váhy, Mars — Beran; Štír, Jupiter — Střelec a Ryby, Saturn — Kozoroh a Vodňar.
Novodobě objevené planety jako „spoluvládci“: Uran — Vodňar, Neptun — Ryby, Pluto — Jarní bod a Štír.

VIII.
Lidé si už velmi dávno a z dnešního hlediska na velice nízké civilizáční úrovni zjišťovali, že jsou závislí na zvláštním, víceméně pravidelném střídání jevů v přírodě, která je obklopovala. Docela na nejnižší stupni dovedli rozlišit světlo od tmy, den od noci. Vypořovovali, že to souvisí s vycházením a zapadáním Slunce. Zde by mohlo někdo namítnout, že to umí i zvířata a dokonce ještě mnohem nižší organismy, že na to dovedou reago-

vat i rostliny. Byli bychom mu za to dokonce vděční a se zájmem si vyslechli jeho vyprávění o „základních biologických rytmech“ živé hmoty vůbec. A docela rádi bychom s ním souhlasili, že na toto všechno je dobré se podívat „z nových a nezaujatých hledisek“. (Právě o to se totiž od pradávna pokoušela astrologie a svou „nezaujatost“ proti sobě často popouzela mocná — (čtíte „zaujatá“) — tohoto světa.)

Není divu, že ke studiu astrologie přistupují nyní houfně přední specialisté psychologové. Jsou k tomu totiž vedeni nepřijemným objektivním zjištěním. Jakmile totiž „homo sapiens“ ve své podobě „člověka civilizovaného“ začal zasahovat právě do přirozených přírodních biorytmů — a moderní technika jej k tomu často nutí — zaznamenala vzestup křivka výskytu nepřijemných „vymožeností“ civilizace: neuroz a psychózy! Psychologie práce se dnes právem stává moderním vědním oborem. Měli bychom se však včas naučit rozlišovat mezi MODERNÍM a MODNÍM. Jenom tak se nám může podařit vyvarovat se chyb, ke kterým došlo v analogické „kosmické situaci“ v době nástupu křesťanství. Je nutno včas předcházet vnik nových dogmat, která obyčejně vedou k výchově nových inkvizitorů. ROZHODNĚ SE STAVÍME PROTI PÁLENÍ „ALEXANDRIJSKÝCH KNIHOVEN“!

Je tomu už skutečně velice dávno, kdy si lidé poprvé začali vysvětlovat problém své existence „vyššími“ hledisky. Byli výbornými a citlivými pozorovateli. Nebyli sice ještě vyzbrojeni vědou, no druhé straně však nebyli zatíženi jejími mnohdy omezujícími a krátkozrakými závěry. Nebyli také dosud svázáni „světovými názory“, do jejichž mezí by museli všechna svá pozorování a zjištění vměstnat!

Bohužel, je nutné si přiznat, že zneužívání nových poznatků z „vyšší“ mocí přichází často ruku v ruce s jejich objevením. K smutným příkladům nemusíme chodit daleko do minulosti. K čemu asi byly vynalézány a k čemu potom v nepovolených rukou posloužily — třeba dynamit, ostatní drát, uvolněná atomová energie?

HOROSKOP